

Kl. 12:39

Karen Ellemann (V):

Tak for endnu et præcist spørgsmål.

Jeg redegjorde i den korte ordførertale for, hvorvidt der var givet dispensation efter forretningsordenen, og om det var rimeligt at kalde det en hastebehandling. Nej, der er ikke tale om en hastebehandling. Der er tale om, at alle høringsparter har fået mulighed for at blive hørt. Vi har modtaget alle høringssvarene, men det er bestemt ingen hemmelighed, at høringsnotatet først forelå efter førstebehandlingen, og det var vi alle enige om var knap så hensigtsmæssigt.

Men ikke desto mindre gjorde integrationsministeren det eneste rigtige, nemlig at vælge at gå på talerstolen under første behandling som den første og forklare, hvorfor høringsnotatet blev forsinket, at det netop var med baggrund i kendelsen fra Højesteret, og at det var væsentligt at få det med i høringsnotatet. Og det synes jeg vi skal kvittere for endnu en gang, for det er et udtryk for en seriøs lovbehandling.

Vi har modtaget alle hørings svar, vi har modtaget et fyldestgørende høringsnotat, og vi har modtaget svar på 182 spørgsmål, hvoraf mange er gengangere og dermed refererer til tidligere afgivne svar.

Kl. 12:40

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Karen Klint for endnu en kort bemærkning.

Kl. 12:40

Karen J. Klint (S):

Jeg har ikke statistikken over, hvor mange af de der nogle og halvtreds svar der var henvisninger til andre svar, i hovedet. Vi har talt dem med som gode svar, hvis der netop var tale om et dobbelt spørgsmål, men selvfølgelig får man ét svar, hvis man stiller det samme spørgsmål to gange.

Men bekymrer det alligevel ikke fru Karen Ellemann, at der var 16 af svarene, hvor der ikke var svaret på det, der var spurgt om? Det er det, der bekymrer mig, ikke at vi får ens svar på ens spørgsmål, for det er sådan set o.k. Det er også o.k., at vi får et fyldestgørende svar, vi er uenige i, for sådan er politik jo. Vi kan ikke være enige i alle svarene, men alligevel kan vi godt stemple et svar som godt rent proceduremæssigt.

Der var altså 16 svar ud af 52, som vi ikke umiddelbart kunne give påtegningen, at der var svaret i henhold til det, der blev spurgt om. Noget af det var f.eks., at man, når man spurgte om grundloven i al almindelighed, kun fik gentaget et svar vedrørende grundlovens § 71. Og jeg be-

tegner det ikke som et fulgyldigt og fuldstændigt svar, at man kun får svar om noget vedrørende én paragraf, når man spørger til grundloven i almindelighed.

Kl. 12:41

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 12:41

Karen Ellemann (V):

Jamen til spørgsmålet kan jeg sådan set kun understrege igen, at jeg helt bestemt mener, at det her lovforslag har gennemgået en meget seriøs og meget grundig lovbehandling. Alting er blevet belyst, alting er blevet besvaret, der har været afholdt høring, der har været afholdt samråd, hvor to ministre beredvilligt er stillet op og endog er gået langt ud over samrådsspørgsmålets begrænsning. Så jeg mener i høj grad, at der har været mulighed for at få svar og også er givet svar fra ministerierne på samtlige spørgsmål, der er stillet.

Kl. 12:42

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Naser Khader for en kort bemærkning.

Kl. 12:42

Naser Khader (LA):

Jeg stillede et simpelt spørgsmål ved førstebehandlingen, og jeg gjorde det igen til begge ministre ved samrådet. Hvad er det, der haster? Hvad er det, vi skal nå? Hvorfor ikke vente til efter den 1. februar, hvor arbejdsgruppen kommer med nogle anbefalinger? Måske kommer de med anbefalinger om at stramme op. Vi i Liberal Alliance er åbne over for stramminger, hvis det er det, der skal til. Men hvorfor ikke vente, til arbejdsgruppen kommer med sin rapport? Er det ikke underligt at vedtage et lovforslag, 1½ måned før arbejdsgruppen kommer med sine anbefalinger om det samme? Er det ikke at gøre grin med arbejdsgruppen?

Kl. 12:43

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 12:43

Karen Ellemann (V):

Hr. Naser Khaders spørgsmål indeholder igen udtrykket hvorfor hastværket? Der har jeg i min ordførertale præcis redegjort for, at der ikke er tale om noget hastværk. Der er tale om en helt almindelig tidsplan for behandlingen af et lovforslag i et udvalg, en tidsplan, som flertallet i udvalget nikkede til og sagde var en fuldstændig realistisk tidsplan ifølge forretningsordenen.